

Recensie: Peter Vermeulen

Marja Bosma-de Kok: 'Ik...borstkanker?!' Uitgeverij de Graaff, Utrecht 2010.
ISBN: 9789077024386 (Borstkanker/1)

Soort boek/ziekte/stijl: In Nederland krijgt ongeveer één op de acht vrouwen borstkanker. Marja Bosma was een van die vrouwen. Terugblik vanaf het moment dat zij onder de douche een knobbeltje ontdekt tot en met een borstreconstructie.

Over de schrijfster: Marja Bosma – de Kok (1957) is werkzaam bij de gemeente Enschede. Het verzoek van haar behandelend arts dr. H.J. Heijmans om mee te werken aan een website voor en door borstkankerpatiënten was aanleiding om haar verhaal op papier te zetten.

Korte beschrijving: De uitnodiging mee te werken aan bovengenoemde website is uitgemond in een zeer gedetailleerd verslag van deze, vooral emotioneel, bijzonder heftige periode in het leven van Marja Bosma. Ze opent met een kort verslag van de laatste ontmoeting met prof. dr. Hamdi in Gent, waarna ze met ons teruggaat naar het moment waarop ze een knobbeltje in haar borst voelde; het blijken twee kwaadaardige plekken. In een relatief korte tijd vindt er een reeks flinke ingrepen plaats. Als eerste maakt het resultaat van het onderzoek een borstamputatie noodzakelijk. Vervolgens worden door middel van een chemokuur mogelijk resterende kankercellen uit haar lichaam gebannen en vrij snel erna worden voor alle zekerheid, en op eigen verzoek, ook de eileiders weggehaald. De tweede helft van het boek beschrijft de periode waarin ze op aanraden van een kennis in contact treedt met de gerenommeerde chirurg prof. dr. Hamdi van het Gentse UZ, alwaar een borstreconstructie kan worden uitgevoerd. Er volgt een CT-scan en vatenonderzoek, waaruit blijkt dat Marja Bosma voldoende goede aderen en weefsel op haar buik heeft om deze zware operatie aan te kunnen. Alleen de verzekeraar kan dan nog roet in het eten gooien. Als deze uiteindelijk ook groen licht geeft, staan Marja en haar man Arnold al met hun koffers klaar om af te reizen naar Gent.

Wat viel op: De enorme haast om maar weer met het “gewone” leven verder te kunnen gaan: werk, sport, uitgaan en dat ieder mens wel een gezonde dosis vechtlust heeft die in dit soort situaties kan worden aangesproken. Ze beschrijft heel plastisch het ongemak om met slechts één borst door het leven te gaan en de jaloezie die ze koestert jegens vrouwen die “volmaakt” zijn. Ze stelt zich niet alleen kwetsbaar op, maar verwoordt tevens gevoelens waarin lotgenoten zich zullen herkennen. Helaas wordt er nergens over de financiële consequenties van de borstreconstructie geschreven; een lezeres die voor dezelfde beslissing staat zal het zelf moeten uitzoeken. Achterin worden ook geen (internet-) adressen vermeld. Dus mogen de zegeningen van het internet hier niet onvermeld blijven. Behalve het vinden van informatie zijn Marja en veel van haar lotgenoten actief in het uitwisselen van ervaringen en het geven van tips. Bewondering krijg je als lezer ook voor het geduld en de toewijding van artsen die het in deze tijd toch maar mogelijk maken om, althans in veel gevallen, niet alleen de kanker weg te halen, een patiënte als Marja Bosma zich weer vrouw te laten voelen. Kanker, zoals ze in het nawoord zegt “zal nooit verdwijnen, maar het zal mijn leven niet meer bepalen!”

Citaten: Pag. 14: “Aan de ene kant was ik heel blij dat mijn moeder dit niet mee hoefde te maken, zij had in haar leven al zoveel zorgen gehad, maar aan de andere kant had ik haar nu toch ook zo nodig en was ze er niet meer.”

Pag. 17: ’s Avonds, de dag voordat ik zou worden opgenomen, heeft Arnold, al huilend, nog foto’s gemaakt van mijn complete lijf, waarop je heel goed kon zien waar gepuncteerd was. Wat een ellende.”

Pag. 25: “De FA-reclame op tv zorgde er al voor dat ik stikte van jaloezie. Te gek voor woorden, maar het was zo. Het zou me een hele periode parten spelen en voor heel wat onrust zorgen. Iets waar ik me op dat moment nog niet van bewust was.”

Pag. 38: “Ondanks al mijn goede voornemens om overal het positieve van in te zien, werd ik langzaamaan steeds gekker van mezelf. Ik verdronk bij tijd en wijle in zelfmedelijden, zonder dat ik het in de gaten had.”

Pag. 87: “ Ik voelde me weer super en genoot flink van het leven. Alsof het anders geworden was. In het verleden hoefde ik niet zo nodig van alles en nog wat, maar na mijn ziekteperiode wilde ik het liefst van iedere dag een feestje maken.”

Links: www.borstkanker.nl